

# הנבת הבורבון

טיפאני רייס



## לרכישת הספר המלא לחצי כאן

# 1

פריס

לא היו הרבה דברים בעולם שעניינו את קופר מְקוּוֹיִן יותר מאשר בורבון טוב. בכל ארבעים וחמש שנותיו לא עלה בידי אף אישה יפה לשכנע אותו להניח מידו את כוס המשקה. אבל כשהאישה בשמלה האדומה נכנסה לבר – מתנה מן האלים, עטופה בסרט אדום הדוק – החליט מְקוּוֹיִן שאפשר כי זאת האישה היחידה עלי אדמות שעשויה להפוך אותו למתנזר משתיית משקאות חריפים. שמלתה נצמדה לגופה כאגרופו הקפוץ של קמצן זקן, אדומה כאפו של סנטה קלאוס, ובשעה שהביט בה חלפה בראשו של מְקוּוֹיִן מחשבה אחת ויחידה – חג המולד הגיע מוקדם השנה.

גברת חג מולד של חודש יולי לכסנה מבט לעברו, חייכה כאילו ידעה את מחשבותיו וחשבה בעצמה את אותן מחשבות, ומְקוּוֹיִן הבין שהוא יצא מהבר מוקדם הלילה ולא כדאי לאף אחד לנסות לשכנע אותו אחרת.

הוא לא רצה להיראות נלהב מדי, ולכן המשיך ללגום מהבורבון – שאותו שתה נקי – והשגיח שלא תחמוק משדה ראייתו. חג מולד ביולי ניגשה אל הבר והתיישבה. הוא צפה בה בוחנת את התפריט וחיך מבעד לכוס. בעוד דקה יגש אליה, יזמין אותה

למשקה, יפטיר כבדרך אגב שהוא בעל המקום, ינופף מולה בפיתיון ויברוק אם היא במצב רוח לנגוס בו. הוא ראה די והותר נשים יפות כבר שלו, לרוב צעירות מדי – הייתה לו קצת גאווה, אחרי הכול – אבל גברת חג מולד נראתה בת לא פחות משלושים וחמש. אישה אמיתית. אישה בוגרת. כזאת שיוכל לשכב איתה בלי להתנצל על כך. עורה היה כהה ותלתליו הכבדים של שיערה השחור צנחו במורד גבה ונקשרו על עורפה בסרט אדום שאותו התכוון להסיר בשיניו ברגע שתינתן לו ההזדמנות.

כעבור דקה הוא יצא לחטוף את ההזדמנות.

לא ציער אותה להתנצל ולקטוע את השיחה שניהל עם אדם כלשהו שהיה מנהל השקעות בנקאי או משקיע הרפתקני. הוא הפסיק להקשיב לו ברגע שגברת חג מולד צעדה פנימה. הוא ניגש אליה והתיישב בכיסא הבר הפנוי שלשמאלה מבלי לחכות להזמנה. זה המקום שלו. אין סיבה שלא להתנהג כמו בעל הבית.

תחילה לא אמר דבר. הוא הניח לשתיקה לעמוד ביניהם, להתרחב ולרגוש כמו נהר אוהיו העכור בלילה חם, אחד מאותם לילות שגורמים אפילו למדרכות להזיע. אולי יצליח לשכנע את הגברת לצאת איתו לטיול רגלי לעבר הנהר כל עוד הלילה חמים. אולי יצליח לשכנע אותה לעשות עוד דברים.

"מה אפשר להביא לך?" מאדי, הברמנית הבלונדינית היפה, שאלה את האישה.

"אולי שוט של בורבון חוט השני?" אמרה האישה. "אני אוהבת להתאים את מה שאני שותה עם הסרט שקשרתי לשיער."  
 "חוט השני?" מאדי העיפה מבט אל מקווין בתחינה אילמת לעזרה.  
 "אני לא חושבת..."

"חוט השני פשטו את הרגל לפני שלושים וחמש שנה," אמר מקווין למאדי.

"אה, יופי. חשבתי שאני משתגעת. יכולתי להישבע שאני מכירה את כל סוגי הבורבון שקיימים," אמרה מאדי. "נשארו בקבוקים של חוט השני?"

"אפילו לא אחד," אמר מקווין, לא שקר לבן ולא שקר שחור. שקר אדום קטן.

"ממש חבל," אמרה גברת חג המולד, אם כי לא נשמעה מופתעת וגם לא מאוכזבת. השם חג המולד הלם אותה. בקולה היה גון של כפור. היה בה קור רוח. הוא אהב קור רוח.

"נורא חבל. אומרים שזה הבורבון הטוב ביותר שהכניסו אי פעם לבקבוק." מקווין חיכה שהגברת בשמלה האדומה תדבר שוב, אך היא שמרה על שתיקה, מאזינה, ערנית, לעת עתה היו עיניה נתונות למאדי בלבד.

"מה קרה לו?" שאלה אותו מאדי.

"שריפה במחסנים," אמר מקווין ומשך בכתפיו. "זה קורה. כשאתה מזקק אלכוהול ואוגר אותו בחביות עץ, אש היא האויב הנורא ביותר שלך. המחסנים של החברה נשרפו עד היסוד בשנת 1980, והם מעולם לא נפתחו מחדש. היום אף אחד לא יודע מי בכלל הבעלים של העסק." מקווין בעצמו ניסה לקנות את חוט השני, אך הניסיון לא צלח. הכי רחוק שהגיע היה לגלות שהשטח והמותג נרכשו על ידי תאגיד מונשיין בע"מ. אבל נראה שמאחורי השם כבר לא עמד אדם חי. "אני יודע כי חיפשתי אותו."

"זה ממש מעניין..." אמרה גברת חג מולד, ורמז לחיוך הופיע על שפתיה האדומות. הוא לא הצליח להחליט אם היא התכוונה לכך או שעקצה אותו. היא דיברה במבטא קנטקי קל, עמום אך קל לזיהוי אצל מי שחילק את זמנו בין ניו יורק ללואיסווייל. המבטא של אנשי קנטקי נשמע לו כמו קולו של הבית, ואוזניו תמיד הזדקפו כששמע מישהו דובר בו.

"אפשר להביא לך משהו אחר?" שאלה מאדי את האישה.

"ארבעה ורדים, נקי. כפול."

"גברת שמתמצאת בבורבון ולא פוחדת לשתות אותו כמו שצריך," סובב מקווין את כיסא הבר שלו בעשר מעלות לכיוונה. "אישה כלבבי." "אני מקנטקי," אמרה במשיכת כתפיים חנינית, "ובורבון הוא כמו האמת, אתה יודע."

"איך בדיוק?"

"בטעימה הראשונה הוא שורף, אבל אחרי שאתה מתרגל אליו, זה הדבר היחיד שאתה מוכן להכניס לפה."

גברת חג מולד קירבה את הכוס אל שפתיה, לגמה ולא הניעה אף שריר בפניה בזמן ששתתה. הבורבון לא שרף לה.

"אז תגידי לי את האמת," אמר מקווין, "איך קוראים לך?"

"פריס."

"שם יפה."

"תודה, מר מקווין."

"את יודעת מי אני?"

"כולם יודעים מי אתה. אתה הבעלים של הבר הזה," אמרה והנידה בראשה לעבר המילים ריקהאוס, לואיסוויל, קנטקי שנחקקו במראה שמעל הבר, לצד תמונת אסם עץ מתחילת המאה שהוטבעה גם היא בזכוכית. "שמעתי שאתה עומד לפתוח עוד בר בורבון בברוקלין."

"זה לא נראה לך?"

"זה כזה קטע של לבנים להפוך משקה יפה כמו בורבון לפטיש. רק תמצא דרך לעשות בורבון בטעם דלעת ותהיה מיליארדר." היא לקחה לגימה נוספת מבורבון ארבעת הוורדים, וכל אותה שעה צפתה בו רק מזווית עינה.

"אני אגלה לך סוד."

"תגלה."

"אני כבר מיליארדר. אבל אני כל הזמן מחפש דרכים חדשות לבזבז את הכסף. למה לא?"

"אתה צריך עוד עסקים? כבר התעייפת מקבוצת הכדורסל שלך?"

"אני מחזיק רק בחלק מהקבוצה."

"באיזה חלק?" שאלה. "אני יודעת באיזה חלק שלה הייתי רוצה

להחזיק."

מקווין צחק, "תגידי משהו, גברת פריס – במה את מחזיקה?"

כעת הגיע תורה להסתובב על כיסא הבר, תשעים מעלות, והיא פגשה בפניו ויצרה מיד קשר עין, חסרת פחד ונטולת בושה.

"אם אני רוצה, עד הבוקר אני אחזיק בך."

דבריה השאירו את מקווין חסר מילים לרגע. הוא לא הצליח לזכור מתי הכתה אותו מישהי באלם. בורבון על שפתיה וקימורים על ירכיה. הוא כבר היה בחצי הדרך להתאהב בה.

"נראה אותך מנסה," אמר מקווין. "ואני לא בוחן אותך. היית רוצה לראות את זה כמו עיניי."

"שנראה?" הרימה אחת מגבותיה בתנועה כמעט לא מורגשת.

הוא היה מוכרח להכיר אותה. "כן," אמר, "כן, בואי נראה."

הם יצאו יחד מהבר, אך נסעו לביתו בנפרד. בשעה שהשתחל בתנועת הרכבים בעיר, גילה שאיכשהו היא אכדה לו מאחור. הוא נתן לה את כתובתו, ובטח לא הייתה צריכה לנסוע אחריו כדי למצוא את המקום. פחד חסר היגיון אחז בו בין הרמזור האדום לירוק. הוא פחד ששינתה את דעתה ונסעה לה למשהו טוב יותר במקום אחר עם מישהו אחר. לא, בטח שלא. היא רצתה אותו, הוא ידע את זה. בעיניה כבר ראה תאוות בצע, ולא הזיז לו אם זה בגלל פניו, כספו או מפני שיצא לו שם של האיש העשיר ביותר בקנטקי. בכל מקרה הכול נכון, הכול חלק ממנו. לא הזיז לו איזה חלק ממנו היא רוצה כל עוד היא רוצה אותו. היא באמת רוצה אותו, לא? מחשבות חסרות היגיון. פחדים חסרי היגיון.

ועם זאת, הוא לא הצליח להתנער מהתחושה שהוא מוכרח לראות אותה הלילה, להיות איתה. כל דבר אחר יהיה אסון. גבר משתוקק שאין לו דבר מלבד כמיהתו. מה הטעם בעושר, כוח וגוף של גבר הצעיר במחצית מגילו אם איש אינו טורח לנצל דבר מכל זה?

מקווין נכנס אל החניה שלו וראה שם לקסוס שחורה, חונה ומחכה. כבודו העצמי מנע ממנו לפלוט אנחת רווחה, אבל גם לגבר בעל כבוד עצמי מותר לחייך. היא פשוט באה בדרך אחרת. לא הפתעה גדולה. אם היא גרה בסביבה היא מכירה את הבית שלו. כולם בעיר ידעו על לוקווד – שלא נקראה על שם היער שהקיף את האחווה, היער שנותר

מחוץ לחומות אבן, אלא על שם האיש שבנה אותה בשנת 1821. זה נחשב עתיק לפי קנה מידה אמריקני, אבל מקווין בא ממשפחה אירית. הבית התחיל להיעשות נוח רק אחרי מאתיים שנה לפחות, לפי קנה המידה של סבא שלו. ומקווין נטה לשפוט כל דבר לפי קנה המידה של סבא שלו.

לוקווד הייתה יצירת מופת ג'רג'וריאנית בת שלוש קומות, עשויה לבנים אדומות, שלפתחה הוביל פורטיקו לבן וגבוה, והיא זכתה להגנתו של שער פלדה יצוק בן ארבעה מטרים. הוא ופריס חנו במגרש החציץ העגול שמתחת למרפסת העמודים. היא הגיחה מתוך המכונית שלה, כולה רגליים ארוכות, קרסוליים צרים ונעליים אדומות, ואפילו לא מצמצה למראה הבית. דומה שלא עשה עליה שום רושם. כנראה שלגברת פריס יש כסף משלה. הנעליים, השמלה, תיק היד שהיה כמעט זהה לחלוטין לזה שנשאה אשתו לשעבר? כל אלה צעקו באוזניו – כסף. האנשים היחידים שלא מתרשמים מכסף הם אלה שיש להם הרבה ממנו.

לפני שנכנסו לבית היא נעצרה במרפסת הקדמית והחזירה את מבטה אל השער.

"מה?" הוא שאל.

"גדר יפה," אמרה, "גדר אבן מסורתית בסגנון קנטקי."

"שמח שאת אוהבת," אמר והביט בהנאה בנוף שנשקף מהמרפסת. אחוזת לוקווד הייתה מוקפת גדר אבן שנבנתה במאה התשע-עשרה. "בניתי אותה במיוחד בשבילך."

"בשביל שאני לא אוכל לצאת או בשביל שלא אוכל להיכנס?"

"בשביל שתהיי מוקפת דברים יפים. מגיע לך."

היא זקפה קלות את גבתה, ובלא כל מילה נוספת פנתה ונכנסה פנימה. אם לא הייתה מסתכלת עליו, יכול להיות שמקווין היה טופח לעצמו על השכם. תשובה טובה.

"ברוכה הבאה ללוקווד," אמר מקווין, שמח על השעה המאוחרת אשר בזכותה מלבד השומר היה הבית ריק מעובדים. "אני מקווה שהיא מוצאת חן בעיניך."

"נחמדה מאוד," אמרה ובקושי העיפה מבט בפרוזדור היוקרתי. זה לא ממש הפריע למקווין. הוא העדיף שמבטיה יתרכזו בו ולא במבואה, והם אכן היו מרוכזים בו. נשים ראו בו גבר נאה, וגם אם לא – הן ראו בו גבר עשיר, וזה בדרך כלל הספיק כדי לסגור עסקה.

"אני דור רביעי למשפחת מקווין שגרה פה. סבא של סבא שלי קנה את הבית הזה כשהגיע לכאן מאירלנד," אמר מקווין. היה זה קיץ והיה חם, והיא לא לבשה מעיל שיכול היה לקחת. הוא לא היה בטוח מה עליו לעשות עם ידיו. בגילו הוא כבר אמור לשלוט במיומנות הפיתוי, אולם פריס גרמה לו לעצבנות מסיבה שלא ידע לקרוא לה בשם. "הוא תכנן להתיישב עם המשפחה שלו רחוק יותר במערב, אבל הגבעות הזכירו לו את הבית. אז הוא נשאר."

"והנה אנחנו כאן. מה היה אומר סבא של סבא שלך על זה שהבאת אותי לבית שלו?"

"אני רוצה לחשוב שהוא היה מעיף בכ מבט ואומר, 'עבודה יפה,

בחור.'"

"אני אחליט כמה העבודה יפה."

"אז אולי כדאי שנתחיל לעבוד." הוא הושיט ידיו אליה ונשק לה מתחת לנברשת הקריסטל שעוד הבוקר הייתה אלגנטית בעיניו, אלא שהלילה נראתה פתאום ראוותנית בהשוואה לאישה הזאת בשמלתה האדומה. היה לנשיקתה טעם של תפוחים ובורבון – והיא צדקה, זה באמת שרף, אבל אחרי הטעימה הראשונה הוא לא רצה להכניס לפיו דבר אחר חוץ ממנה.

מקווין לחץ אותה כנגד מעקה גרם המדרגות הלולייני והוביל אותה למעלה. הוא נעל את רגלה סביב מותנו והחליק את ידו לאורך ירכה הארוכה והעירומה. היא לבשה תחתונים, אבל לא היה בהם די לשמור את אצבעותיו מחוץ לה. הוא צעד לאחור, משך אותם במורד ירכיה והשאיר אותם על הרצפה, שם קיווה שיישארו עד בוקר המחרת.

"תכננת לפתות אותי כשבאת לבר?" שאל ושפתיו על שפתיה.



"כן."

"את רוצה את הכסף שלי?" הוא חש שאישה כזאת לא תיעלב מהשאלה.

"רק את הבורבון שלך, מר מקווין."

"את רוצה לראות את האוסף שלי?" שאל, "אני מבטיח לך שיש שם רק אלכוהול. שום דבר מיוחד."

מקווין ואוסף הוויסקי והבורבון העולמי שלו זכו לאחרונה לכתבת פרופיל במגזין "סיגר אפישיונדרו", שבעקבותיה קיבל שיחות טלפון אחדות מאספנים שניסו לקנות כמה מהבקבוקים הנדירים שבבעלותו. אבל היא הייתה גרופית הבורבון הרשמית הראשונה שלו.

"בסוף," היא אמרה ופישקה מעט יותר את רגליה למענו, מזמינה את אצבעותיו לחדור מעט עמוק יותר. "אחרי שתגמור להראות לי כל דבר אחר שיש לך."

מקווין הראה לה. דבר ראשון הראה לה שם, כנגד הקיר. משם לקח אותה אל חדר השינה המרכזי שהיה חדר גדוש עיטורים וחפצי ראוה. אפילו המיטה הייתה מוזהבת. האמת היא שכל עוד היה הרבר תלוי בו הוא אף פעם לא ישן בחדר הזה. אבל הוא מצא לו שימושים אחרים. השמלה האדומה של פריס הלמה את רצפת החדר לא פחות מהשטיח הפרסי היקר בצבעי ירוק־זהוב שהונח עליה. אחרי שגמרו חיפשה פריס את שמלתה, ובדעתה עלה שאם יניח לה ללכת עכשיו סביר להניח שלא יראה אותה שוב לעולם. משהו אמר לו שאסור לו להניח לה ללכת. משהו אמר לו שאם רק ישכב איתה ולא יותר, הוא יוותר על דבר מה – ניצחון או פרס.

"אל תלכי," הורה לה כשרכס את השמלה למענה. היה לה גב יפה כל כך, ואור מנורת הטיפאני שלצד המיטה ריקד על עורה הכהה כלשונות אש. "עוד לא הראיתי לך את האוסף שלי."

"אה, כן, כמעט שכחתי," אמרה קרת רוח להפליא. הוא לא היה רגיל לנשים שקטות כל כך, לא מאוד נוחות להתרשם מחדר שינה של מיליארדר. קרת רוח מדי.

"אני לא יודע איך לאכול אותך," אמר, מיקד בה את מבטו וצמצם

את עפעפיו בשעה שאספה את שיערה בסרט האדום והטילה את תלתליה הארוכים על כתפה. ונוס המטפחת את עצמה.

"לאכול אותי? אני נראית לך מילוי לפאי?"

מקווין צחק. "אני מעדיף אותך בחדר השינה מאשר במטבח. נו, ספרי לי קצת על עצמך."

"קוראים לי פריס. נולדתי וגדלתי בקנטקי. בזמן הלימודים עברתי לדרום קרוליינה. התחתנתי לפני כמה שנים, ירשתי כסף כשבעלי מת, וחזרתי. אין לי ילדים. אני לא מיוחדת. אתה חושב שאני מסתורית רק בגלל שהבחנת שאני לא ממש מעוניינת לבלות איתך את המשך חיי, וזאת תעלומה שגבר כמוך לא מסוגל לפתור."

"זה מעליב."

"לא נכון."

מקווין זקף גבה. "אלמנה עשירה. זה מסביר הרבה דברים."

"מה זה מסביר?"

"למה אני לא מרשים אותך. יש לך כסף משלך."

"אתה יכול לספר לעצמך שזאת הסיבה," אמרה בחיוך מתוק כמו הפאי שהוא צריך לתחוב אותה לתוכו, ולעזאזל, מקווין רצה אותה שוב. היא גרמה לו לשכוח שהוא בן ארבעים וחמש. "אני לא אתווכח איתך."

"אני עוד ארשים אותך לפני שתלכי," אמר. "את תראי."

"אני מסתכלת."

הוא לבש את חליפתו בלי הז'קט והעניבה, והוביל אותה אל מחוץ לחדר השינה ובמורד המסדרון עד ארון ספרים. בין מדפיו עמדו מסודרות כל הקלסיקות, ספרים מכורכי עור שמעולם לא נקראו. "יפה מאוד," אמרה פריס. "המעצב שלך הביא את הספרים או שהזמנת אותם ממחסן סטונאיי?"

"זה לא מה שרציתי להראות לך," אמר. "אני מתכוון להראות לך את האוצר שלי." הוא משך את המדף האמצעי של ארון הספרים, וחשף שאין זה ארון ספרים פשוט כי אם דלת. הוא הדליק מתג מנורת רצפה שהיה קבוע בדלת, והזמין את פריס להיכנס במחוות יד. הוא

בחן את פניה בזמן שלטשה מבטים בחדר הסודי. היא לא הסגירה דבר – לא הלם, לא הפתעה, לא אכזבה.

"חמים ונעים," אמרה פריס, אך אם לשפוט על פי קולה היה הייתה יכולה באותה מידה לומר "מחניק". הוא צפה בה מתרשמת מאח האבן הישנה, מהספה העתיקה המרופדת בד ירקן אשר ידיותיה עשויות שנהב. היא ניגשה אל הקיר, משכה את הווילון וגילתה... כלום. "כיסית את החלון בלוח עץ?" שאלה פריס והקשישה על הלוח.

"זאת מראה," הוא אמר. "אני לא רוצה שיסתכלו לכאן. ומה כבר יותר מפחיד מלהציץ בחלון של בית ולראות את עצמך?" מקווין שלף את המפתח שטמן בכד כסף קטן שניצב מעל האח, ופתח ארונית ארד בהירה אשר שנים־עשר השליחים רקועים על צדה.

"זאת תיבת משכן?"

"כן."

"אתה מחזיק אלכוהול בארונית ששמים בה את הוופלים של טקס המיסה?"  
"לסבא שלי היה הומור שחור בכל מה שקשור לכנסייה הקתולית."

"אני מניחה שהוא היה קתולי?"

"עד שהוא התאהב בבחורה שעזבה אותו לטובת מסדר הכרמליתים. הוא מעולם לא דרך בכנסייה אחרי זה. אמר שגבר עם כבוד לא ייכנס לעולם לבית של האיש שגנב את אשתו."

"אכן כבוד. עושה רושם שהאישה שלו בחרה בגבר הנכון. אני מניחה שאתה ההוכחה לכך שהוא התגבר על הנטישה של אהובתו?"  
"התחתן, כן, אבל מעולם לא התגבר על זה. היום כל בני מקווין הם כופרים, אבל לחדר הקטן הזה אני מתייחס כאל קודש הקודשים שלי. כל גבר צריך מקום כזה." הוא הוציא בקבוק מהארון והגיש לה אותו.

"זה־זה?" היא שאלה וערסלה בזהירות את הבקבוק בין ידיה.

"זה־זה. הזמנת חוט שני כבר הלילה. זה, יקירתי, הבקבוק הראשון

של חוט השני שאי פעם זוקק, שאי פעם הוכנס לבקבוק. אחד ויחיד.

"איך השגת את הבקבוק הזה?"

"מכירה פרטית. מיליון דולר. התעודות שלו מאומתות לחלוטין. וירג'יניא מדוקס בעצמה מכרה אותו זמן קצר לפני שמתה כדי לממן את הרופאים שלה. יחיד מסוגו."

"איך פלא שאתה לא מוכר אותו," אמרה.

"לא אמכור אותו תמורת שום הון בעולם. זה הגביע הקדוש של הבורבון. לא מוכרים את הגביע הקדוש."

"הגביע הטמא," אמרה בלחש אך הוא בכל זאת שמע אותה.

מבטה התרכך בשעה שבחנה את הסרט האדום שנקשר סביב צוואר הבקבוק. הוא היה ישן ובלוי.

"זה נס שהסרט נשמר," אמר מקווין. "קשרו אותו לבקבוק בשנת

1860."

"בגדי עבדים," אמרה פריס.

"מה?"

"הסרט נגזר מבגדי עבדים. בד עבה. ייצרו לעבדים בגדים שיחזיקו מעמד הרבה זמן. עבדים לא זכו להחליף בגדים לעתים קרובות. הלבוש שלהם היה צריך להחזיק מעמד בעבודה קשה ובמשך שנים רבות. הילדה שענדה את הסרט הזה? זה כנראה הדבר היפה היחיד שהיה לה, הדבר היחיד שחשבה ששייך לה."

"אני מצטער. לא ידעתי שהסרט הזה... לא הכרתי את החלק הזה

של הסיפור, שהסרט היה שייך לעבדים של מדוקס."

"עכשיו אתה יודע."

"הזמנת חוט שני בריקהאוס. אבל בטח היית תינוקת כשהמחסנים

שלהם נשרפו. מה בדיוק העניין שלך בבורבון הזה?"

"הוא מעניין אותי מהרבה סיבות. אבל קח, לא כדאי לך לסמוך

עליי. אני עלולה להפיל אותו. זה לא יהיה חבל?"

היא החזירה את הבקבוק למקווין. הוא החזיר אותו בזהירות אל

הארונית. כשהסתובב, פריס כבר עשתה את חצי הדרך לעבר הדלת.

"את לא הולכת, נכון?" שאל.

"הולכת למיטה", אמרה.

"אז הצלחתי להרשים אותך?"

"יש לך אוסף משובח", היא אמרה. "הלוואי שהוא היה שלי."

מקווין ניגש בעקבותיה אל דלת הסתרים והתכוון לפתוח אותה למענה. ידו נחה על הידית והוא בחן אותה מלמעלה למטה ואז הישיר מבט אל עיניה.

"מי את, באמת?" שאל.

"אתה לא רוצה לדעת."

"למה לא?"

"אמרתי לך למה. האמת היא כמו בורבון – היא שורפת כשכולעים

אותה."

"אני רוצה להישרף."

היא נשקה לו נשיקה חזקה כל כך, שמקווין שכח בכלל שרצה לגלות עליה דברים נוספים. הוא רק רצה לגרום לה לגמור שוב. ואחרי שפתר את התעלומה הזאת הוא צנח לשינה עמוקה, זרועו האחת על בטנה העירומה, רגלו על רגלה, צורת ההירדמות האהובה עליו.

כשמקווין התעורר גילה שהוא לבד, ושפריס לא השאירה דבר

מלבד ניחוח עורה על סדיניו ואת הסרט האדום על הכרית.

סרט אדום?

לעזאזל, איזה אידיוט הוא.

מקווין זרק על עצמו מכנסיים וחולצה וריץ אל החדר שמעבר

לארון הספרים.

מאוחר מדי. היא נעלמה.

ואיתה נעלם בקבוק מיליון הדולר, חוט השני שלו.

## 2

מקווין הכה בכפתור האינטרקום והורה לשומר הלילה לנעול את השערים.

"כבר עשיתי את זה," ענה ג'יימס. "מישהי ניסתה לצאת. לא היה לה הקוד לשער. היא אצלי במשרד. בדיוק התכוונתי לבוא להעיר אותך, בוס."

הוא אמור היה לחוש הקלה, אבל הוא רתח. כתפיו התקשחו מרוב כעס, והוא כמעט עקר את הדלת מציריה כשנכנס אל סככתו הקטנה של השומר. פריס ישבה זקופה על כיסא מתקפל קטן, קרסולי רגליה שלובים ותיק היד השחור שלה נח בחיקה.

"תן לנו דקה," אמר מקווין לשומר.

"שאלקרא למשטרה?"

"עוד לא. קודם אני רוצה לשמוע מה הסיפור שלה. אחר כך נקרא

למשטרה."

ג'יימס השאיר אותו לבד בסככה יחד עם פריס. היא נשאה אליו את מבטה בנחת.

"כל המשרתים שלך שחורים?" שאלה והנידה בראשה לעבר הדלת

שג'יימס סגר אחריו.

"הם לא משרתים. הם עובדים. ולא. סוכנת הבית לבנה. והשומר

שעובד במשמרת היום מקסיקני."

"צייתנים בכל מיני צבעים."

"וצייתניות", אמר מקווין. הוא שילב את ידיו ונשען בגבו על הדלת. "את טובה. התשת אותי, ובזמן שישנתי..."  
 "אני לא טובה. אתה קל להשגה."  
 "באמת?"

"ריאיון בגיליון יוני 2014 של 'ארכיטקטורל דיג'סט' עם המשקיע המיליארדר קופר מקווין. 'מה אתה אוהב לקרוא, מר מקווין?' שאל אותך המראיין החנפן. 'מה משאיר את קופר מקווין ער בלילות?' ואתה ענית –  
 "ריימונד צ'נדלר."

"כן, כך אמרת בריאיון. 'אני חולה על פאם פאטאל. תן לי בחורה עם לב שחור בשמלה אדומה, וכבשת אותי.'"  
 "חשבת שתוכלי לפתות אותי כי אני קורא את צ'נדלר?"  
 "והחברה האחרונה שלך הייתה מעוררת כהת עור של הניקס מפורטו ריקן, אז ידעתי שיש לי סיכוי טוב מאוד איתך. אני הטיפוס שלך, לא?"

"אין לי פְּטִיש לנשים כהות עור, אם זה מה שאת רומזת."  
 "אני לא רומזת כלום, אבל ישר חשבת שזה מה שאני רומזת. לטעמי, המיליארדר מתלהם מדי."  
 "מכל הברים בעולם... נכנסת לשלי, לגנוב לי את הבורבון. את יודעת שלגנוב משהו משווה מיליון דולר זאת עבירה."  
 "אני יודעת. אבל אני לא אזמין לך משטרה אם אתה לא תזמין לי."

"אני לא גנבתי."

"קנית סחורה גנובה. גם זאת עבירה."

"הבקבוק לא גנוב."

"אני יודעת שכן."

"אמרתי לך, וירג'יניה מדוקס מכרה אותו –"

"הוא לא היה שייך לוירג'יניה מדוקס. אתה לא יכול למכור מה שלא שייך לך. הייתי שמחה לקנות אותו ממך ולהימנע מכל אי הנעימות המשפטית, אבל מכיוון שסירבת למכור אותו לא הייתה

לי ברירה אלא להשיב אותו אליי, אמרה בליווי לחישה זדונית.  
"איך את יודעת את כל זה? מאיפה את יודעת כל מה שאת חושבת  
שאת יודעת על חוט השני?"  
"אני חוט השני," אמרה פריס אגב אנחה קלה, כאילו הודתה בהרגל  
מגונה.

"חוט השני מתה ואיננה."  
"מצלול יפה. היית צריך להיות משורר." היא הרימה את סנטרה  
לעבר ארון המסמכים שעל ראשו נח הבקבוק. "תסתכל עליו. קרא את  
התווית. תגיד לי מה כתוב בה."  
מקווין ידע מה כתוב על התווית ובכל זאת נטל את הבקבוק בידיו,  
סובב את התווית לעברו והטה אותו כנגד האור.

התווית המצהיבה הייתה דהויה, כמעט התקלפה. אחרי הכול היא  
הייתה בת מאה וחמישים שנה. בגופן אלגנטי נכתב: "חוט השני –  
ויסקי בורבון חזק מיוצר בקנטקי". מתחת למילים אלה נכתב: "זוקק  
ובוקב בפרנקפורט, קנטקי". ומתחת לזה בכתב זעיר נכתב: "בבעלות  
משפחת מדוקס, 1866".

"הנה לך," אמרה פריס.

"הנה לי מה?"

"בבעלות משפחת מדוקס."

"את לא שייכת למשפחת מדוקס."

"אתה אומר שמכיוון שהם היו לבנים אני לא שייכת אליהם?"  
"אני אומר את זה בגלל שחיפשתי את משפחת מדוקס במשך שנים,  
ולא מצאתי אפילו בן משפחה אחד, לא קשר דם ולא קשרי נישואים,  
שהיה לו קשר לחוט השני. כל שושלת קנטקי של המשפחה מתה או  
נעלמה אחרי שהמזקקה נשרפה."  
"למה חיפשת אותנו?"

"קודם כול, אני לא מאמין שאת בת מדוקס. תצטרכי להציג  
הוכחות."

"אתה מחזיק את ההוכחה בידיים שלך. מאה אחוז הוכחה."  
"מצחיק."



"כן", אמרה במבטא דרומי מוגזם, "צחוקים איתי. למה חיפשת אותנו?" שאלה שוב.

"רציתי לקנות את חוט השני. מה שנשאר מהחברה. במשך הרבה שנים רציתי לפתוח מזקקה משלי. חוט השני היא חלק מהעבר של קנטקי. אני רוצה להיות חלק מההווה של קנטקי."  
 "יש דברים שעדיף להשאיר בעבר."  
 "לא בורבון."

"בכל מקרה כבר מאוחר מדי, מר מקווין. מישהו הקדים אותך."  
 "הקדים אותי במה? בקניית חוט השני?"  
 "בפתיחת המזקקה. תחת שם אחר, כמובן, ותחת הנהלה חדשה."  
 מקווין הבין מיד.

"את", אמר, "את מונשיין בע"מ? ניסיתי ליצור איתך קשר."  
 "זאת החברה שלי, כן."  
 "את הבעלים של הנכס הישן של חוט השני?"  
 "הבעלים, המפעילה והמזקקת הראשית."  
 "את?"

"אתה לא חושב שאישה יכולה להיות מזקקת ראשית? יש לי דוקטורט בכימיה. אתה יכול לקרוא לי דוקטור פריס, אם זה עושה לך את זה."

"הבנתי", אמר מקווין ונד בראשו. "באמת. זה בקבוק חוט השני הראשון שיוצר אי פעם, הבקבוק המקורי. הוא חלק מההיסטוריה של החברה, ואת רוצה אותו כי את הבעלים שלה עכשיו. הגיוני. אני אפילו מחבב את הרעיון. אולי אפילו הייתי משאיל לך כדי לשים אותו בתצוגה בפתיחה המחודשת. אבל עכשיו עצבנת אותי. ואם לא תתני לי סיבה אחת טובה למה לא להתקשר למטרתך, אני מרים את הטלפון בעוד שלוש שניות. שלוש, שתיים..."

"אני יכולה לספר לך מה קרה לחוט השני", אמרה. "אני יכולה לספר לך את הסיפור המלא. כל האמת."  
 ובכן.

היא הצליחה ללכוד את תשומת לבו.

"את יודעת איך פרצה השריפה?"

"אני יודעת הכול, אבל במקומך לא הייתי שואלת שאלות. כי כשאני אסיים לספר לך את הסיפור, אתה תמסור לי את הבקבוק בליווי איחולים והתנצלות."

"זה צריך להיות חתיכת סיפור."

"זה מה שהביא אותי לפה, הסיפור."

"הסיפור שלך?"

"הסיפור שלי. ירשתי אותו."

"אני הייתי מעדיף לרשת כסף מאשר סיפור."

"גם את זה יש לי, אבל לא לגמרי מתוך בחירה."

"את לא רוצה להיות עשירה?"

"אלוהים נושא פניו אל העניים. אבל אל תספר את זה לעשירים."

זה יפגע ברגשות הקטנים שלהם."

מקווין נאנח והתיישב. הוא כפתר את מרכז החולצה שלו והניח את רגלו האחת על ברכו האחרת. למה לא קרא למשטרה? בגלל המבוכה שנפל קורבן לתכסיס פשוט כל כך? אישה יפה באדום חוזרת איתו הביתה, מזדיינת איתו ובזמן שהוא ישן גונבת ממנו. הוא יכול לצחוק על עצמו, אבל לא ירשה לאיש לצחוק עליו. כן, הוא יכול לקרוא למשטרה.

או...

"קוראים לבורבון 'הרוח הכנה', אמר, "את יודעת למה?"

"כי אסור למהול אותו בשום דבר. מים, תירס, חיטה, שעורה,

שיפון וזה הכול. אתה רואה מה שאתה מקבל. אתה מקבל מה שאתה רואה. בלי צבעים מלאכותיים. בלי ממתקים מלאכותיים. בלי שום

דבר מלאכותי."

"נכון. אז בואי נשתה קצת כנות, טוב?"

"אם אתה מזמין, אמרה.

"אני תמיד מזמין."

הוא הרים את הבקבוק והחליק אותו אל כיס מכנסיו. הוא פתח את דלת סככת השומר, ופריס יצאה אל אוויר הלילה החם. השעה הייתה

כמעט שתיים בלילה, הוא אמור להיות במיטה. הוא קיווה להיכנס למיטה יחד איתה. יום אחד הוא ילמד. אבל לא היום, מסתבר. "בוס?" שאל ג'יימס, שמט את הסיגריה ארצה ומעך אותה תחת מגפו.

"אי הבנה," מקווין הניח את ידו על קימור גבה של פריס, "שכח מזה."

"הבנתי. תישן טוב, מר מקווין."

בשעה שנכנסו חזרה לביתו וניגשו אל ארון המשקאות, הפך מקווין בדעתו באפשרות שהוא עושה את טעות חייו. "שבי," מקווין הצביע על ספת הירקן, ופריס התיישבה ללא כל מחאה.

מקווין הוציא את המפתח מקערת הכסף וטמן את בקבוק חוט השני בחזרה בארון.

"לא הייתי צריך לבטוח בך." הוא נעל את הארון והחליק את המפתח לכיס מכנסיו.

"אתה לבן ועשיר. זאת לא אשמתך שאתה חושב שכל העולם לצורך. בטח רוב הזמן זה נראה ככה. ברוב הפעמים זה ככה, אבל הזמנים, מר מקווין... משתנים."

"זה נשמע לי כמו איום."

"לי זה נשמע כמו בוב דילן."

הוא היה זקוק למשקה, משהו חזק. הוא מזג כוסית לשניהם. הוא לא הסיר ממנה את מבטו בזמן שפתח את הפקק ומזג את מידת הבורבון המדויקת. היא נראתה שלוהה, אך לא הייתה זאת שלוהה שבכניעה. זאת הייתה שלוותה של חתולה. שלוהה שיכולה להפוך למתקפה או למנוסה בין רגע.

כשכל אחד מהם החזיק בכוס, הוא הגביה את ידו לברכה שלא נענתה מצדה. היא רק לגמה מעט מהבורבון שלה.

"פאפי?" שאלה.

"כן, יש לך חוש טעם טוב."

"אפשר לטעום את העור שיש בו."

הוא לא חש בטעם העור, אבל התרשם מיכולתה לחוש בו.  
 "לא אמרת סתם. את באמת מבינה בבורבון", אמר.  
 "ככה נהגו לומר על בני מדוקס", אמרה. "מאז שג'ייקוב מדוקס  
 פתח את המזקקה והתעשר תוך חמש שנים... נהגו לומר זאת על כולנו  
 – לבני מדוקס יש בורבון בדם."  
 "ראיתי את עץ המשפחה של מדוקס. אין בו מישהי בשם פריס."  
 "אולי הסתכלת על הענפים הלא נכונים", אמרה בקרירות.  
 דבריו נגעו בנקודה רגישה ועיניה זרחו באור מוכר. אחרי  
 הכול, זאת לא הייתה הפעם הראשונה שבה נגע בנקודות הרגישות  
 שלה.  
 "עכשיו ששנינו מחזיקים ביד את 'הרוח הכנה', אמר מקווין,  
 "תגירי לי משהו."  
 "כל דבר", אמרה, אבל הוא הטיל ספק בכנות ההצהרה הזאת.  
 ההסברים והתשובות שלה החלו להתגלות כמוגבלים במיוחד.  
 "שכבת איתי רק בשביל לגנוב את הבקבוק?"  
 "זה כואב? אני מוכנה להתערב שזה כואב." היא נרתעה לאחור  
 באהדה מזויפת, מנידה בראשה ומקישה בלשונה כאם החובשת את  
 ברכו השרוטה של בנה. שם, באותו הרגע פקעה בו ההבנה – הוא לא  
 אוהב את האישה הזאת. בכלל לא.  
 "אני חושב שאני יכול לזיין אותך אלף לילות ולא לגעת בכך באמת  
 אפילו פעם אחת."  
 "אל תרגיש לא בסדר", אמרה. "אתה לא היחיד שמוקף בגדרות  
 אכן, אגב, אותם אנשים בנו גם את החומות שלי."  
 "בנאים שהיגרו מאירלנד, שעבדו אצל סבא של סבא שלי?"  
 עיניה של פריס התרחבו מעט. ואז היא פרצה בצחוק. סוף סוף.  
 הוא ידע שהצליח להשיג נקודת זכות. אמת, את רוב גדרות האבן  
 בקנטקי בנו עבדים. אבל לא את אלה שהקיפו את אחוזתו, ויש לו  
 איפשהו מסמכים שמוכיחים את זה. הוא אמנם לא ידע באיזה משחק  
 משחקים הוא ופריס, אך הוא ידע שגם אם לא ינצח, אם ישחק נכון  
 אפשר שלא יפסיד.

"אתה מצחיק. ואתה גבר נאה," היא השליכה לעברו את המחמאה כמו שטר דולר לרגלי חשפנית. "אם זה גורם לך להרגיש טוב יותר, אז תדע שלא זייפתי איתך שום דבר. אם לא הייתי רוצה לשכב איתך לא הייתי עושה את זה. היה לי נוח מאוד שאתה נראה טוב. אחת יכולתי פשוט לשכור מישהו שיפרוץ לכאן בזמן שאתה לא נמצא. מרגיש טוב יותר?"

"אני מרגיש נהדר עכשיו," אמר, "וכל עוד אנחנו כנים... זה נכון? את אלמנה?"

"זה נכון. התאלמנתי בגיל עשרים וארבע."

"גיל מאוד צעיר בשביל לאבד בעל."

"לא את הבעל שלי, למרות שלטעמי הוא מת מוקדם מדי. הוא היה

מבוגר ממני בעשרים ושמונה שנים."

מקווין כמעט נחנק מהפאפי ששתה. האישה הצעירה ביותר ששכב איתה הייתה צעירה ממנו בשמונה-עשרה שנה, ומערכת היחסים ההיא הייתה באורך סרט סוג ב'.

"עשרים ושמונה. אני מניח שזה מה שנקרא רומן מאי עד דצמבר."

היא חייכה. זה היה חיוך של גובה חובות, ומשהו אמר לו שהיא באה להוציא ממנו תשלום. "עשרים ושמונה? זה רומן ינואר עד דצמבר בשנה מעוברת."

מקווין גיחך והחווה בכוסו לעומתה.

"מה?" שאלה.

"כשאת מתמלאת בבורבון את מתחילה להישמע כמו בת קנטקי אמיתית."

"אני בת קנטקי אמיתית. נולדתי בפרנקפורט, מרחק יריקה מנהר קנטקי. אני לא מגזימה. עם יריקה טובה יכולת להגיע לנהר מהמרפסת."

"זאת לא שכונה טובה."

"זאת השכונה היחידה שהייתה לנו. אם יש לך גג מעל הראש ואוכל

במקרר ואף אחד לא שובר לך את הדלת, אז זאת שכונה טובה."

מקווין התכוון ללגום שוב מהבורבון, אך גילה שהכוס שלו ריקה. הוא הניח אותה על ברכו.

"אז שכבת איתי וגנבת בקבוק בורבון בשווי מיליון דולר. את בטח ממש רוצה את הבקבוק הזה."

"אני לא רוצה אותו, לא. אבל אני צריכה אותו." בפעם השנייה באותו ערב הוא ראה לשבריר שנייה את האישה האמיתית שמעבר למסכת הפאם פאטאל, האישה באדום. האישה הנחושה.

"בשביל מה?"

"בשביל לסיים משהו שמישהי אחרת התחילה." היא הנמיכה את מבטה אל הבורבון שבכוס שאיזנה על ברכה. "אתה יודע מה זה גנבת בורבון, מר מקווין?"

"זאת מבחנה," אמר מקווין. "תוקעים אותה בחור הברז של חבית בורבון ושואבים אליה דוגמית שרוצים לבחון."

"זאת לא מטפורה חיה מדהימה?" היא שאלה.

מקווין צחק צחוק גדול, ארוך ורם.

"למה את מתכוונת?"

"אני נראית לך כמו גנבת בורבון?"

"את נראית כמו מישהי שלא גנבה דבר בחיים שלה."

"לא גנבת. הבקבוק הזה שייך למשפחה שלי. אתה תחזיר אותו בדרך כזאת או אחרת."

"מסתבר שאני עומד למסור לך אותו בבוקר בתמורה לסיפור. זה יהיה חתיכת הישג."

"זה חתיכת סיפור."

"אז תתחילי."

מקווין צפה בה משלבת את רגליה, מטילה את שיערה על כתפיה ומישירה מבט אל עיניו בלא שמץ פחד, על אף שהייתה חשודה בגניבת פריט בשווי מיליון דולר. זה הלחיץ אותו, הדבר שעמדה לספר לו, אבל הוא רצה לדעת. ידע הוא כוח, וכוח הוא כסף, ואיש מעולם לא התעשר מרכישת מניות מתוך בורות.

"ב־10 בדצמבר 1978 התרחשו שני אירועים חשובים בהיסטוריה

של חוט השני – נהר קנטקי עלה על גדותיו והגיע לשיא של ארבעה עשר מטרים וחצי, והנכרה של ג'ורג' ג'יי מדוקס, הבעלים של מזקקות חוט השני, חגגה את יום הולדתה השישה-עשר. זאת הייתה תחילת הסוף של חוט השני."

"מה? ההצפה?"

פריס חייכה אליו חיוך שגרם לו להתחרט לרגע על החלטתו שלא לקרוא למשטרה.

"טמרה מדוקס."

# 3

ורייטס

1978

טמרה מדוקס רצתה לצאת לרכיבה על סוסה בבוקר יום הולדתה השישה-עשר.

וכל מה שטמרה מדוקס רצתה לעשות, טמרה מדוקס עשתה. אך צריך להיות הוגנים כלפי הנערה ולומר שמפונקת ככל שהייתה – והיא ידעה זאת – אין מי שלא היה רוצה להסתלק מהבית הזה בכל תירוץ שלא יהיה. הם שוב רבו, סבא ואמא. אם רק היו צועקים זה על זה יכלה טמרה לפלבל בעיניה, לצחוק על זה, להתעלם מזה על ידי הגברת הווליום במכשיר הרדיו שלה. אבל לא, הם לחשו את מלחמותיהם מעבר לדלתות סגורות, לוחשים זה כנגד זה כמו נחשים. איש מהם לא היה אדיב מספיק לומר לה בגלל מה הם רבים, ולכן טמרה הניחה שהם רבים בגללה.

טוב. אם הם רוצים לריב ביום ההולדת שלה, היא תניח להם להמשיך במלחמותיהם. והדחף לצאת לרכיבה רק גבר בה ברגע שראתה משאת פורד כחולה עם נגרר לבן מחליקה לכיוון האורות. מה עושה כאן ליוויי ביום ראשון? היא קיוותה שבא לכבוד יום הולדתה, אבל אפילו טמרה מדוקס לא הייתה מפונקת דיה לחשוב זאת. אף על פי כן היו לה שתי סיבות לצאת לרכוב עם עדיפות לאחת מהן – היא רוצה וזהו.



טמרה פשטה את הפיג'מה ולבשה בגדי רכיבה – מכנסי חאקי צמודים, מגפיים שחורים, חולצה לבנה ומעיל כבד – אספה את שיערה האדום הארוך ורצה לעבר האסם. היה קר באותו יום – מד החום באסם הצביע על שבע מעלות בלבד – אבל היא כבר יצאה לרכוב במזג אוויר קשה יותר. חוץ מזה שהגשם פסק סוף סוף, והיא כבר השתגעה בבית. כל מה שהייתה צריכה זו שעה בחוץ, באוויר, יחד עם קרמיט, הפוני השחור מזן הנוכר שלה, והכול יסתדר.

וגם אם לא, לפחות היא תראה היום את לוי, ואם זה לא משהו שיכול לגרום לנערה להרגיש טוב יותר, אז אין דבר על אדמתה הירוקה והלחה של אלוהים שיעשה זאת.

לוי בקושי השגיח בה כשנכנסה בריצה לאסם. לא היה שם שום דבר חדש. היא נאלצה להתאמץ כדי להשיג את תשומת לבו, והיא התאמצה מאוד. בקיץ הייתה מוצאת אותו לעתים קרובות ללא חולצה בשעה שניקה את האורוות או השליך ערימות חציר. בחורף נאלצה להסתפק בזיכרונות של גופו החזק והצר, בידעה כי הוא מתחבא כעת מתחת למעילו החום עם הצווארון העשוי עור וכובע הבוקרים בצבע השוקולד. בוץ ציפה את מגפיו. לחיו התלכלכה בעפר. ואם הוא היה קצת יותר נאה היא הייתה מתה לפני יום הולדתה השבעה-עשר. זה פשוט היה הורג אותה.

טמרה ניגשה אליו בזמן שסחב אלומת קש ונקשה על כתפו כאילו הייתה דלת.

"אין אף אחד בבית," קרא ליוויי לפני שהספיקה לומר משהו.

"אני רוצה לרכוב על הסוס שלי עכשיו, בבקשה ותודה."  
"לא."

"לא? מה זאת אומרת, לא?"

"זאת אומרת לא, לא, אין מצב. את לא יכולה לרכוב על הסוס שלך עכשיו, בבקשה ותודה." ליוויי רחק ממנה, אלומת הקש בידיו, כאילו סגר בכך את הנושא.

טמרה רדפה אחריו ושבה ונקשה בנחישות על כתפו. הוא שמט את האלומה.

"למה אני לא יכולה לרכוב היום?"

"ירד הרבה גשם בימים האחרונים. האדמה רטובה מדי."

"עכשיו לא יורד גשם," היא נקשה על שמשות החלון, "תראה –

יבש. יבש, יבש, יבש."

"רקובה, איזה חלק מהלא לא הבנת? את ה'ל' או את ה'א'?"

"אל תקרא לי רקובה," אמרה והניחה את ידיה על מותניה מתוך

תקווה שיבחין בהם, "זה לא יפה."

"זה לא יפה. ולא הייתי קורא לך רקובה אם לא היית כזאת מפונקת

ורקובה. אז באשמת מי אני קורא לך ככה? ושוב, התשובה היא לא –

ל רא, לא. אפילו את יכולה לאיית את המילה הזאת."

יכול להיות שצדק לגביה. היא הייתה מפונקת נורא, ולא שטמרה

רצתה להודות בזה. באופן כללי הוא היה האדם היחיד בארץ – חוץ

מאמה – שהיה לו אומץ להגיד לה לא.

"הו, אני יכולה לאיית. אני יכולה לאיית ישר והפוך, ולא הפוך זה

אל. אז אל תפריע לי לעלות על הסוס שלי ואל תחסום לי את שביל

הרכיבה."

"ואל תעלי לי על העצבים," אמר לוי. הוא הסיר את כובעו ומחה

את מצחו בשרוולו. מדי פעם תהתה אם הוא עושה את הדברים האלה

רק כדי לענות אותה, כי הוא יודע שהיא דלוקה עליו – לא שעשתה

הרבה להסתיר את זה. הוא היה מענה מהמעלה הראשונה, זוכה

מדליית זהב בעינויים, ליוויי הזה. הוא היה בן עשרים ושמונה, ולה

מלאו רק שש-עשרה אמש בחצות. מה שאומר שאין סיכוי בעולם

שסבא ואמא ירשו לה לצאת איתו, אפילו אם הוא יתר מכל

הגברים בטלוויזיה. היה לו שיער שחור ומתולתל וקמט חיוך ממזרי

שהיה שולח אליה לעתים קרובות כדי לעורר את תקוותיה ולהדליק

אותה יותר. היה לו גם שיוף יפה, כל הזמן, אפילו בחורף, והיא תהתה

איך הצליח לשמור על שיוף כזה אפילו בפברואר... ואם כל הגוף שלו

שזוף כל כך... אלה היו שאלות חשובות בעולמה של גברת טמרה כל

מדוקס.

ובכל פעם שקרא לה רקובה היא רצתה לזנק עליו.

"אתה יודע שהיום זה יום ההולדת שלי," אמרה. "אתה חייב להיות נחמד אליי ביום ההולדת שלי."

"הדבר היחיד שאני חייב זה למות ולשלם מיסים. אם את לא מלאך המוות או נציגה של מס ההכנסה, את לא מקבלת ממני תשומת לב היום. אני בחופש היום. אני פה רק בגלל שזה היום היחיד שבו המפרזל יכול לסדר את הפרסות של דני בוי."

היא נעצה בו מבט, עין בעין, או הכי קרוב לעין בעין שיכלה. השנה הגיעה לגובה מטר ושבעים, והוא עדיין היה גבוה ממנה בשלושים סנטימטרים לפחות. ובכל זאת עשתה כמיטב יכולתה להביט בו מלמעלה.

"לוי."

"כן, רקובה?"

"אני מלאך המוות. אז עכשיו תן לי לצאת לרכוב או שאני הולכת להגיד לאמא שתפסתי אותך עושה מעשה סדום במיס פיגי."

"את מתכוונת לסוסה של אמא שלך או לחזירה מהחבובות?"

"מה זה משנה?"

"לי זה מאוד משנה. כי אם אני עושה מעשה סדום באחת מהן, אני צריך לדעת למי לשלוח פרחים אחר כך."  
 "אתה האדם הרשע ביותר עלי אדמות," אמרה והנידה בראשה.  
 "איפה הקלשון?"

"את מתכוונת סוף כל סוף לנקות את האורווה של קרמיט בלי שאני אצטרך להגיד לך עשרים אלף פעם?"  
 "לא. אני מתכוונת לדקור אותך כל כך הרבה פעמים שנוכל לעשות ממך מסננת."

"הוא תלוי על הקיר במקום הקבוע שלו. ועכשיו, אם תסלחי לי, אני צריך לעשות כל דבר שלא כולל שיחה איתך."

לוי המשיך בדרכו, אבל היא התייצבה מולו.

"לוי..." היא אמרה והיאוש סדק את קולה. "בבקשה תרשה לי לצאת לרכוב היום. זה יום ההולדת שלי ואני אנקה את האורוות

וזה יום ההולדת שלי ואני אעשה כל מה שתגיד לי לעשות וזה יום ההולדת שלי..."

הוא נאנח – בכבדות – והנמיך את סנטרו לעבר החזה.  
 "איזה פשע ביצעתי בחיים הקודמים שהביא אותי לנקודה הזאת בגלגול הזה?" אמר באנחה כבדה.

"אתה שוב מדבר מוזר," אמרה.  
 "קרמה," הוא אמר, "אני מדבר על קרמה. משהו שאת לא מבינה בו כלום, כי את כל כך צעירה וכל כך טיפשה וכל כך תמימה, שההסבר היחיד לזה הוא שזה הגלגול הראשון שלך. את נשמה עוללה ביקום הזה. זאת הסיבה היחידה שבגללה החלב עוד לא התייבש על שפתי הנשמה שלך."

"אתה יודע שאתה אוהב אותי," אמרה. "אתה יודע שאתה אוהב אותי יותר מכולם."

"אני אפילו לא מחבב אותך, רקובה. אפילו לא קצת."  
 "הו, אתה מחבב אותי. אתה מחבב אותי בהרבה דרכים."  
 "זה לא משנה אם אני אוהב או שונא אותך, את לא יכולה לצאת לרכוב. אמרתי את שלי."

"אתה חייב לתת לי לצאת. אתה עובד אצלנו. אתה חייב לעשות מה שאני אומרת."

הוא לטש בה מבט, ומבטו נדמה למעיכת מערוך או אפילו גרוע יותר – מכבש. היא החזירה לו מבט מכבש.

"את לא חותמת על הצ'קים שלי, רקובה. אני עובד אצל סבא שלך, לא אצלך."

"הלוואי שהיית עובד אצלי. הייתי משלמת לך בשביל שתנשק אותי, ואם לא היית מסכים הייתי מפטרת אותך."

"אני מבין שאני האחרון שרשאי להחזיק בדעות קדומות, אבל מסתבר שכל מה ששמעתי על ג'ינג'יות נכון."

"לוי."

"מה?"

"הם עוד פעם רבים."

לוי נעץ בה מבט בשפתיים קפוצות, כאילו רצה להיות נחמד אליה, אבל הנחמדות צמחה כנגד כיוון הגדילה שלו.

"על מה הפעם?" שאל לוי.

"אני לא יודעת. הם לא אומרים לי. אבל אני יודעת שאמא רוצה

לעבור וסבא לא מוכן."

"לא גרתן בבית שלכן פעם?"

היא הנהגה. "כן, עד שאבא שלי מת."

"את רוצה לעבור?"

"כשהם רבים אני מעדיפה לגור פה באורווה מאשר בבית, כל

בית."

"זה כל כך חמור?"

"כן," אמרה ואז חייכה אליו. "חוץ מזה, אתה נמצא פה. הייתי

מחליפה את סבא ואמא תמורתך."

"אלוהים ישמור, לכי. תסתלקי. קישטה. צאי לרכוב על הסוס

המחורבן שלך ותעזבי אותי בשקט. אבל אם הרגל של קרמיט תשקע

בבוץ והוא יעיף אותך ואת תשברי את הצוואר, אל תבואי אליי

בזחילה בשביל שאני אתקן הכול. תצטרכי להסתובב עם ראש רופף

על הכתפיים."

"מרסי, מון קפיטן," לפתה את ידיו, נשקה על שתי לחייו והצדיעה

כאילו היו קצין צרפתי צעיר ומפקדו.

"יצאת מדעתך," הוא מלמל כשרצה אל אורוותו של קרמיט.

"אני לא שומעת אותך," פצחה בשיר. "אני רוכבת על גלי הרוח

עם שמחה ברגליי וחופש בשיערי."

לוי פתח את מנעול הארון שבו החזיק באוכפים. הם היו אוכפים

יקרים מאוד, היא ידעה זאת, מפתים מדי עבור גנבים. בנוסף, היא

ידעה שאם לא ינעל אותם היא תגנוב אותם ותצא לרכוב מתי שרק

יתחשק לה למרות שבין כה הייתה מוחה. חצי מההנאה שביציאה

לרכיבה הייתה ההתחככות בלוי עד שהרשה לה לצאת.

לאחר שרתמה את קרמיט הובילה אותו למבוא שביל הרכיבה

שבקצה האחו. היא לא התלהבה מהרעיון לעבור לגור עם סבה לאחר

מותו של אביה. היא אהבה את ביתם הישן, בית ויקטוריאני שלבניו מתפוררות בלואיסוויל הישנה, אם כי בעיר אי אפשר ממש לצאת לרכיבה. בלי סוסים אין אורוות. בלי אורוות אין מישהו שמטפל באורוות. ובלי מישהו שמטפל באורוות אין לוי. הו, כן, היא התרגלה די מהר לחיות כאן בארדן, באחוזת מדוקס, עם סבה, לאחר שחזתה במטפל האורוות שלו. אבל סבה ואמה נכנסו ליותר ויותר מלחמות של לחישות, והיא לא צחקה כשאמרה שהייתה מעדיפה לגור באורווה מאשר בבית הגדול.

ברגע שיצאה אל האוויר הקר חשבה טמרה כי מוטב שתצא לרכיבה קצרה. שבילים בוציים פירושם רכיבה איטית ופוגי עצבני. אוזניה בערו מקור ואפה דלף. היא קינחה אותו בשרוולה, ושמחה שלוי לא נמצא שם לחזות בהתנהגותה חסרת הנימוסים. היא וקרמיט פנו אל השביל הראשי, שהוביל אל שטח מיוער שומם ורחב ידיים. לא שומם בכלל על אף מראהו. לא שומם, רק ישן. היא חשה בשרף שניגר מקליפות העצים ואת העצים הגומעים את המים, שהצטברו במעמקי האדמה באותם ימים על ימים של גשמי דצמבר. אפילו עצים עירומים נראו לה חיים עד מאוד. הם פרצו מעלה מתוך כוונה להתעורר ולהוציא את הירוק שבתוכם, סופרים את השניות עד האביב שבו יוכלו להתמתח וללבלב ולזלול את האוויר החם והרטוב כמו ממתקים.

טמרה מצאה את הסלע החביב עליה, גוש גדול של אבן סיד שבימים נעימים יותר נהנתה לרבוץ על גבו. לאחר שקשרה את קרמיט לגזע עץ, בוססה בבוץ וטחב שהגיעו עד קרסוליה אל גדת הנהר. מפלס המים היה גבוה באותו יום, גבוה משראתה אותו אי פעם וגם עכור יותר. הזרם היה מהיר יותר. גם ריח הנהר היה שונה, ניחוח סמיך ועז כשל דגים מתים ומתכת חלודה. הוא גרם לה לעקם את אפה. כשנגעו המים בסלעים הם הפכו לבנים כגלי ים. היא ירשה מאביה את השיגעון לים, לא שאי פעם הודה שלשם הלך בנסיעות העסקים שלו. אבל היא גילתה את החול בנעליו. כשאמרה לו לקחת גם אותה בפעם הבאה, הוא קרץ לה כאילו תכנן לעשות זאת מאז ומתמיד.

אבל תחת זאת הוא ירה לעצמו בראש במקום כלשהו בדרום

קרוליינה לפני שלוש שנים, באחת מאותן נסיעות עסקים, והיא עדיין לא יודעת מאיזה חוף ים הגיע החול ההוא.

"תחזור, אבא," לחשה לנהר. הנהר הזה נשפך אל נהר אוהיו, שנשפך בתורו אל המיסיסיפי, שנשפך בתורו אל האוקיינוס. ומים יכולים להתאדות ולעלות אל השמיים. המים יכולים להגיע לכל מקום. אם תמסור למים את הודעתה, אולי יוכלו למצוא את אביה. "אני מתגעגעת אליך. היית אמור לקחת אותי לחוף הים, זוכר? היית אמור לקחת אותי איתך."

זאת ההודעה ששלחה לפחות פעם בשבוע. עד כה לא התקבלה תשובה, אבל אולי היום... אולי הנהר שמע אותה. אולי היום הנהר ימצא את אבא.

טמרה חזרה אל קרמיט, שפשפה את צדי גופו הקרירים ונשקה לאפו הקטיפתי לפני שעלתה על גבו כדי לסיים את הרכיבה. אם לא קרמיט ולוי היא הייתה משתגעת בבית סבה. בנות בבית הספר קינאו בארמון הלבנים שגרה בו, אבל הן לא ידעו על הריכים. הן לא ידעו על החוקים של אמא. הן לא ידעו על אבא ועל הענן שהתקדר מעל בית ארדן בעקבות מותו, ועטף אותו כך שצעקות הפכו ללחישות ולחישות הפכו לדממה. סבה ואמה החזיקו בסודות שלא גילו לה, סודות שגרמו להם לריב כמעט מדי יום, אפילו ביום ההולדת שלה. אפילו ביום ההולדת שלה.

הגשם התחדש בשעה שחזרה לאורווה. ידיה הנתונות בכפפות היו מכווצות, והרוח הקרה סדקה את לחייה. היא הסירה את האוכף מקרמיט והברישה אותו בכל הליטופים והגירודים שכל סוס בעולם משווע להם. היא ניגשה להביא לו אלומת קש טרייה, וכשחזרה לאורוותו מצאה את ליוויי ממתין לה שם. הוא הפעיל את החימום באורווה ולא לבש כעת את המעיל. בחולצת הפלנל ארוכת השרוולים ומכנסי הג'ינס הוא נראה אפילו נאה יותר משנראה שעה קצרה קודם לכן. בעוד שעה יראה אפילו נאה יותר משהוא נראה ברגע זה. היא לא ידעה איך בדיוק הוא הצליח להגיע לתוצאות האלה, אבל שמחה שהיא שם לחזות בתהליך.

"הנה," ליוויי החזיק בידו קופסה קטנה ואדומה, לא גדולה יותר מחבילת קלפים.

"מה זה?" שאלה ולקחה את הקופסה מידו.

"מתנת יום ההולדת שלך."

עיניה של טמרה נפערו.

"איך ידעת שזה יום ההולדת שלי?"

"אמרת את זה בערך עשרה מיליון פעמים היום."

"קנית לי את זה היום? בזמן שרכבתי?"

"נו... לא."

"אז ידעת מראש שזה יום ההולדת שלי. אז בטח קנית את זה מראש. אלא אם כן אתה שומר פה מתנות בשבילי. וזה מה שאתה עושה, נכון?"

"ג'ורג' אמר לי שליום הולדת שש-עשרה הוא קנה לך מכונית ספורט, טראיומף ספיטייר. לא אכפת לי שזה יום ההולדת שלך, אני רק רוצה לקחת את המכונית שלך לסיבוב."  
"נעשה החלפות, מכונית תמורת נשיקה."  
"תשכחי מזה. תחזירי לי את המתנה."

הוא שלח יד אל הקופסה, אך טמרה משכה אותה לאחור וכמעט נשכה את קצות אצבעותיה כשנחפזה להסיר מידיה את הכפפות. ידיה רעדו כשפתחה את מכסה הקופסה. אחת מהבנות בבית הספר – כריסי, שאלוהים יעזור לה עם שם כזה – אמרה שבנות צריכות להיות קרות רוח ליד בנים, לא להיראות להוטות מדי. ובכן, כריסי מעולם לא קיבלה מתנת יום הולדת מהגבר הנאה ביותר עלי אדמות, וטמרה לא הייתה מצליחה לשמור על קור רוח גם אם הייתה יושבת באיגלו.

מתוך דף מקופל של העיתון של אתמול שלפה טמרה סוס זהב זעיר מחובר לשרשרת זהב.

"את אוהבת סוסים," הוא אמר לפני שהספיקה לומר משהו.

"אני אוהבת אותך," היא אמרה.

"לפני שעה איימת להפוך אותי למסננת."



"אני מאיימת להפוך למסננת רק אנשים שאני אוהבת. זה ליד?"  
 השרשרת הייתה קצרה.  
 "לצוואר," אמר.  
 "אם אני אענוד שרשרת קצרה כזאת לצוואר אני איחנק."  
 "בדיוק."  
 היא לטשה בו מבט.  
 "זה לקרסול, רקובה," אמר. "אלא אם כן יש לך מפרקים שמנים,  
 אז זה צמיד פשוט."  
 "אין לי מפרקים שמנים."  
 "אני רק אומר שאם היו לך מפרקים שמנים, אז היית יכולה לעשות  
 מזה צמיד."  
 "אני שוקלת בקושי חמישים קילו, לוי." היא ענדה את  
 צמיד הקרסול סביב מפרק ידה כדי להראות לו עד כמה הוא  
 רופף.  
 "מאה קילו במפרקים. אני לא אומר שזה מקום נורמלי למשקל  
 עודף, אבל זה יכול לקרות. אולי יש תרגילי כושר למפרקים שאת  
 יכולה לעשות..."  
 טמרה נשקה לו.  
 הפעם לא נשקה לו על הלחי. היא לא שיחקה בקצין צרפתי צעיר  
 הנושק למוך קפיטן שלו. היא נשקה לו בכוונה מלאה.  
 לוי אחז בזרועותיה והרחיק אותה ממנו ברכות; אבל הייתה זו  
 מחווה החלטית שמטרתה ליצור ביניהם מרחק.  
 "סליחה," אמרה והסמיקה קלות. "נכנסה בי קצת רוח שטות. זה  
 בגלל שאני אוהבת סוסים, אתה יודע."  
 "את יודעת שאסור לך לנשק ככה בחורים."  
 "למה לא?"  
 "את בת שש־עשרה, טמרה."  
 "אתמול הייתי בת חמש־עשרה."  
 "זה בדיוק ההפך ממה שאת אמורה להגיד."  
 "מה אני אמורה להגיד?"

"אולי שלא תנסי לנשק אותי עוד פעם בפה. או בכל מקום אחר.  
 אני חושב שזאת תהיה התחלה טובה."  
 הוא שילב את ידיו על חיקו.  
 "אבל זה יום ההולדת שלי."  
 "רק בגלל שזה יום ההולדת שלך לא אומר שאת יכולה לעשות כל  
 מה שבא לך." הוא נשמע כועס מאוד עליה, וכועס מאוד היה המופע  
 של ליוויי שאהבה יותר מכול. "תנסי לספר לשוטר שמותר לך להרוג  
 כל דבר וכל אחד רק בגלל שזה יום ההולדת שלך. זה לא מחזיק מים."  
 "לא הרגתי אף אחד, נישקתי. לנשק זה לא להרוג. כותבים את זה  
 אחרת וזה משהו שונה לגמרי."  
 "רקובה, אני מבוגר מדי בשבילך. אני עובד אצל סבא שלך. הוא  
 יפשוט את עורי אם הוא יגלה שאני מתעסק איתך."  
 "אני רוצה נשיקה, לוי, לא הצעת נישואים. אף פעם לא התנשקתי.  
 לא ממש. וזה לא נחשב כי לא הבנת שזה עומד לקרות."  
 "אני חושב שידעתי. חלק ממני ידע על בטוח."  
 היא קפצה במגפיה מעלה ומטה.  
 "רק פעם אחת? בבקשה? נשיקה אמיתית?"  
 "מה את מחשיבה נשיקה אמיתית?" הוא שאל.  
 היא משכה בכתפיה והנידה בראשה. "לא יודעת. כמו שמתנשקים  
 ב'צעירים חסרי מנוח'?"  
 "איזו דמות אני? צעיר או חסר מנוח?"  
 "אתה חסר מנוח, אין ספק," אמרה, "כי אתה כל כך כל כך כל כך  
 זקן, ואני כל כך כל כך כל כך צעירה."  
 "אם אני אנשק אותך תסתמי סוף סוף?"  
 "אני לא יכולה לדבר עם לשון בפה, נכון?"  
 הוא נטל את הקופסה מידה והשליך אותה על ערימת חציר. הוא  
 נטל את ידה ומשך אותה לעבר גופו.  
 "סוף סוף," אמר וחייך אליה, "נתת טיעון משכנע."

# 4

טמרה לא צפתה שיסכים אלא רק שהיא תמשיך להתגרות בו ולהתחנן שיעשה זאת, עד שיעיף אותה מהאסם – אותה ואת הצחקוקים והחמצות הפנים המפונקות והרקובות שלה. להרגיז אותו היה טוב כמעט כמו להצחיק אותו. ברגע שאסף אותה אל זרועותיו היא קפאה מרוב הפתעה. הוא לא נישק אותה – הוא עשה משהו שהיה טוב יותר וגרוע יותר באותה מידה.

לוי דחף אותה אל קיר העץ הקשיח של אורוות קרמיט, ולחץ אותה כנגדו במלוא גופו. "סבא שלך משלם לי לטפל בסוסים שלו," אמר לוי. "לא משלמים לי בשביל לענג אותך."  
"אז תעשה את זה בחינם."

לוי הישיר אליה מבט קשה שהפחיד אותה. באותו רגע הכול הפחיד אותה. היצמדות גופיהם זה לזה גילתה את הפרשי הגדלים ביניהם. רוחב כתפיה הגיע למחצית מרוחב כתפיו. הוא היה גבוה ממנה בראש. גם אם תדחוף אותו בכל הכוחות שתוכל לגייס, לא תצליח להזיז את הגוף דמוי העמוד שריתק אותה למקומה.

אה, אבל היא לא רצתה לדחוף אותו. היה זה, למעשה, הדבר האחרון עלי אדמות שהיא הייתה מעוניינת לעשות.

דמעה של מי גשמים החליקה מרקתה של טמרה במורד פניה. ליווי הצמיד את שפתיו לטיפה הזאת. הן חיממו את עורה הקר, ומעולם לא הרגישה בחייה משהו דומה לזה, מעולם לא חשה במשהו כה חושני

ומאיים בעת ובעונה אחת. היא עצמה את עיניה והתפללה לגשמים נוספים, לכמות כזאת של גשמים שתכלא אותם באורווה. כמות כזאת של גשמים שתחפור סביכם תעלה ותנתק אותם מכל העולם. כמות כזאת של גשמים שתטביע את כל האנשים בעולם ותשאיר רק אותה ואת לוי.

"לוי," היא דחפה את מותניה כלפי גופו. היה לו משהו שהיא נזקקה לו, והגוף שלה היה צריך להעביר את המסר. "את משחקת באש, ילדה קטנה," אמר ליווי לאוזנה.

"אני כבר לא ילדה קטנה," היא אמרה ונשאה אליו את מבטה. זאת הייתה אמירה נמהרת, אך היה עליה לומר אותה. קולה רעד כשהגתה את המילים. טמרה בחנה את פניו. מעולם לא ראתה אותו מקרוב כל כך, מרחק סנטימטרים בודדים, קרוב די הצורך כדי שתוכל להריח אותו, קרוב דיו שתוכל לראות את הנמש שעל שפתו התחתונה. היא יכלה לספור את ריסיו.

לוי דחף חזרה את מותניה במותניו, והיא חשה בדבר מה קשה נדחק כלפיה, משהו שדרש את תשומת לבה.

אוי לא. היא עשתה טעות נוראה. ליווי לא ילד. ליווי הוא גבר. איש מבוגר, גדול ממנה בשתיים-עשרה שנה. מבוגר יותר, חכם יותר וגדול הרבה יותר ממנה. עליה לעצור אותו. זה מה שעליה לעשות. כן, זה מה שתעשה.

"אני אוהבת אותך," אמרה טמרה.

"באמת?" שאל לוי, וכמעט לא הניד עפעף לשמע ההכרזה שלה. זה הכעיס אותה יותר מכך שהצמיד אותה לקיר. איך הוא מעז שלא לקחת אותה ברצינות לאחר שגילתה לו שהיא מאוהבת בו.

"זאת האמת. אני נשבעת."

"את אפילו לא יודעת מי אני. את לא יודעת מי הבנאדם שנדמה

לך שאת אוהבת."

"לא אכפת לי. אני יודעת שאני אוהבת אותך. אתה מושלם ויפה ואני חושבת עליך כל הזמן ואני רוצה אותך כל הזמן ואני אוהבת אותך."

“כל הזמן?”

היא הנהנה. “כל הזמן.”

היא לחצה בכוח את פיה לפיו, ונישקה אותו כאילו אקדח טעון הוצמד לראשה ורק נשיקה תציל את חייה. התחושה הייתה טובה כל כך והיא גנחה, וכשהגניחה פערה את שפתייה החליקה לשונו של ליוויי בין שיניה. היא צחקה בקשר ללשון בפה, אבל ליוויי לא צחק. הוא כבר לא צחק לגבי שום דבר. ליוויי תחב את ידו אל השיער שעל עורפה ודחף את פיו חזק יותר כנגד פיה. טעם לשונו היה טוב כל כך והיא רצתה למצוץ אותה. כשעשתה זאת הוא העלה קול ממעמקי גרונו, קול מלוכלך שגרם לה לרצות להעלות אותו ממנו שוב.

לוי עקר עצמו מהנשיקה כמו תולש תחבושת. אולם היא נותרה מרותקת למקומה. הוא דחק אותה חזק כל כך אל הקיר שהיא יכלה להרים את מגפיה באוויר ולא ליפול.

“יש לך מושג כמה בנות זיינתי בחיים שלי?” שאל אותה. “או שאת חושבת שכל החיים שלי מסתכמים בלהברישי את הסוסים של סבא שלך ולסבול את השטויות שלך?” היא לא ידעה מה לענות. היא התנשפה והנידה בראשה. “אני לא יודעת.”

“את רוצה לדעת?” שאל. כעת היה קולו זדוני, לא מפתה, ועם זאת היא חשה נופלת ברשתו. היא לא רצתה להיות בשום מקום אחר אלא רק כאן צמודה לקיר. “רוצה לדעת כמה בנות זיינתי?” “כן,” אמרה, כי חשבה שזה מה שהוא רוצה לשמוע.

“כל בחורה שאי פעם רציתי לזיין, זה המספר,” אמר, והיא האמינה לו. אולי אתמול לא הייתה מאמינה לזה. אתמול הוא היה רק הבחור שדואג לסוסים, זה עם העיניים היפות והחינוך הסקסי. היום הוא היה גבר עם שרירים וגוף גדול דיו להניף אותה ממותניה, כפי שעשה. “כל בחורה שאי פעם רציתי לזיין... חוץ מאחת.”

טמרה שאפה אוויר בחדות.

ידיו החליקו ממותניה אל ירכיה. הוא הרים אותה מהאדמה מכוסת הקש ועטף עצמו ברגליה. היא נצמדה אליו כמו נאחזת בחייה, ידיה

לפתו את כתפיו, מגפיה התהדקו זה לזה על גבו התחתון וננעלו. מכפלת הברד שעל מפשעות מכנסי הרכיבה שלה התחככה בחלק רך ותפוח של גופה, ובכל פעם שלוי דחק עצמו קרוב יותר היא התפתלה מרוב עונג. כשעשה זאת שוב צנח ראשה לאחור. כשהרימה את ראשה ראתה שהוא מסתכל לתוך חולצתה. היו לה שדיים גדולים יותר מאשר לכל בנות גילה בבית הספר. לא ענקיים, אבל מלאים. לא היא ולא החזייה שלה יכלו להסתיר אותם. טמרה הסירה את ידה מכתפו ופתחה את כפתורי חולצתה עד לאמצע חיקה. הוא רצה להתבונן בה והיא רצתה שיביט בה. היא הנמיכה את ראשו, והוא נשק לקצה השדר שחמק מעל שולי התחרה של חזייתה הלבנה. היא חשה בשיערו על צווארה ואהבה, אהבה, אהבה את הדגרוג הרך שחלף בעורה.

"את אוהבת את זה?" שאל כששב והתחכך בה, ניצוץ בחומר בעירה.

"כן." בקושי הצליחה לנשום מכובד גופו שנלחץ אליה בכוח.

"את לא פוחדת?"

היא הנידה בראשה לשלילה.

"את בתולה?" שאל.

"אמרתי לך שאף פעם לא התנשקתי על באמת."

"אפשר להזדיין גם בלי להתנשק."

"אף פעם לא חשבת על זה."

"אני לא ממליץ על זה," אמר. "אני אוהב לעשות את שניהם באותו

זמן."

"זאת יופי..."

"יופי של מה?" שאל.

"יופי של מחשבה," אמרה. "אני אוהבת את המחשבה הזאת."

"אני אוהב את המחשבות שלך. אני רוצה לתת לך עוד מחשבות."

שוב נלחץ ליוויי אל המקום החי והרגיש שבין רגליה, והיא פלטה קריאה קלה שהוא השתיק בנשיקה. ברגע הראשון קפאה מפחד, אבל כמעט מיד הפשירה. ואז חצתה את שלב ההפשרה והתלקחה בבת אחת. פיו נע על פיה, והיא נאנחה בעונג משולל גבולות.

מבעד לעינייה העצומות לא יכלה לעשות דבר מלבד להריח אותה ולחוש בו, וזה היה טוב יותר אפילו מלראות אותה. היה לו טעם כאילו לקח לגימה או שתיים מבורבון חוט השני של סבה. טעם טוב, כמו תפוחים וליקריץ, אבל חם, בלי קרח. שפתיו היו רכות אך גם עיקשות, כאילו ניסה בנשיקותיו לנצח בוויכוח. היא שמחה לנחול תבוסה. הו, והיה לו ריח מושלם. זיעה ואפטר שייב שלובים בריח העור והשמן של טיפוח הסוסים. היה לו ריח של גבר שעובד קשה, אפילו בימי ראשון. יום ראשון הוא יום מנוחה. יום שצריך לבלות בשכיבה במיטה ובנשיקות. להתנשק, ואולי גם יותר מלהתנשק...

זה היה הכי מוזר שאפשר, להתנשק. פיו נח על פיה. לשונו הייתה נתונה בין שיניה ולא בשום מקום אחר. ידיו אחזו בירכיה וריתקו אותה למקומה. ויחד עם זאת היא חשה בנשיקה בכל מיני מקומות לא צפויים. היא חשה בה בבטנה, עמוק בפנים. היא חשה בה באגן ולכל אורך ירכיה. היא חשה בה בשדיה שנלחצו אל חיקו. שכבה של חולצה וחזייה הפרידה בין גופה לגופו, אך פטמותיה התקשחו ושיוועו למגע, למציצה. היא כמעט איבדה כל רסן וביקשה ממנו לעשות זאת.

טמרה הושיטה את ידה והעבירה אותה בשיערו. הוא עלול לא לאהוב את זה, אבל היא רצתה לגעת בשיערו. היא רצתה לגעת בו מאז שראתה אותו לראשונה, שנתיים קודם לכן, כשעברה עם אמה לביתו הגדול של סבה בארדן. עכשיו, כשפיו היה עסוק עם פיה, הייתה לה הזדמנות לעשות כל מה שהיא רוצה מבלי להאזין לשירת מחאה. אצבעותיה התרוצצו בין שערותיו, מתאהבות במרקם הרך והצפוף. היו בו עוד כל כך הרבה חלקים שהיא רצתה לגעת גם בהם. היא ליטפה את לחייו, את צווארו החזק, את כתפיו. היא תיתן כל דבר כדי להפשיט אותו ולגעת בכל חלק מגופו שנגע בה.

טמרה למדה על סקס בבית הספר, מבנות שכבר הלכו על הכול ושבו בשלום כדי לספר מה עלה בגורלן. אבל אף אחת לא סיפרה לה מה לעשות במצב כזה, כשהיא חשה בזקפה מעבר לבגדיה ורוצה אותה בתוך גופה. היא לא רצתה להיות יותר בתולה, ואם זה אומר משהו – היא רצתה שהוא יהיה האחד שתעניק לו את בתוליה, שתעניק לו

### את עצמה.

"בבקשה תעשה את זה, לוי..." אמרה לאוזנו.

"רק בגלל שזה יום ההולדת שלך." ליוויי חפץ את שדה וסחט אותו וזהו זה – זה קורה. אפילו שעטת פרסות ארבעת פרשי האפוקליפסה לא תעצור אותם עכשיו. הוא משך מטה את חזייתה וחשף את פטמתה. הוא צבט אותה והיא מתה. פיו ירד מטה וליקק אותה והיא מתה שוב. ואז שאב את שדה אל פיו החם והיא מתה וקמה בחזרה לחיים.

"מה, בשם אלוהים, אתם חושבים שאתם עושים?"

לוי הוריד את טמרה לרצפה מהר כל כך שברכיה כמעט קרסו תחתיה. צמיד הסוס שענדה למפרק ידה נפל ארצה אל השחת. היא הצמידה את מעילה בכוח אל חזה והתבוננה בלוי, אבל הוא לא השיב לה מבט. הוא הביט הישר לפנים.

בכל היקום כולו על שלל ממדיו היו שלושה אנשים בלבד שטמרה מדוקס פחדה מהם. אלוהים והשטן היו שניים מהם, ואפילו אלוהים והשטן דורגו מתחת לאישה האחת שיכלה להפחיד אפילו את טמרה בל מדוקס – זאת שיכלה להשיג מה שרצתה ברגע שרצתה בגלל שרצתה בזה – וזאת הייתה האישה שעמדה כעת באורווה ולטשה מבט קרח שחור בה ובלוי כאחד.

"שום דבר, אמא."

## לרכישת הספר המלא לחצי כאן